

Maria Kulisiewicz-Kubielas

Warszawa - Julianów. Stanowisko 3

Informator Archeologiczny : badania 21, 90-91

1987

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Być może - jak to stwierdzono w trakcie badań realizowanych na tym obiekcie w latach 1956-1961 - wał obronny otaczał tylko południowo-zachodnią część osiedla. Próba ostatecznego ustalenia charakteru umocnień obronnych osiedla w Sobiejuchach podjęta zostanie w 1988 r. Równoległe z pracami eksploracyjnymi prowadzono na całym majdanie osiedla badania elektro-oporowe mające na celu ustalenie zasięgu i miąższości zalegania warstw kulturowych. Uzyskany w ten sposób komputerowy obraz układu warstw kulturowych umożliwił bardziej sensowe rozpoznanie charakteru zabudowy osiedla.

Stanowisko 5:

Badania na tym stanowisku miały charakter ratowniczy. Ich celem było ustalenie metryki chronologicznej stanowisk archeologicznych występujących na terenie przeznaczonym pod zabudowę w 1988 r. W trakcie eksploracji warstw kulturowych prowadzonej w ramach wykopów sondażowych odkryto dwa paleniska i trzy jamy z materiałem ceramicznym datowanym na młodszą fazę wczesnego średniowiecza [faza D/E], dwie jamy z materiałem ceramicznym kultury łużyckiej [Y EB/NaC] oraz fragmenty dwóch długich domostw kultury lendzielskiej.

Badania przyrodnicze

Realizowano je równoległe z badaniami archeologicznymi zarówno w rejonie osiedla obronnego w Sobiejuchach, jak i na przesmyku między jeziorami: Sobiejuskim i Śędowskim. Głównym celem jest odtworzenie zarówno charakteru jak i przemian zachodzących w środowisku przyrodniczym na przełomie okresów subborealnego i subatlantyckiego. W tym celu pobrano szereg próbek: paleoekologicznych, malakologicznych, paleobotanicznych, dendrochronologicznych itp. Przy pobieraniu prób zastosowano specjalnie skonstruowaną w Wielkiej Brytanii aparaturę. Próby pobrano z odległości o 3,5 m od współczesnej linii brzegowej klifu brzegowego i przepuszczano przez specjalny zespół filtrów i różnej wielkości sit. Uzyskano w ten sposób bardzo znaczne ilości stosunkowo mało zanieczyszczonych szczątków pochodzenia organicznego.

Badania w mikroregionie będą kontynuowane.

SOCHACZEW-BORYSZEW
woj. skierniewickie
Stanowisko 1

Konserwator Zabytków Archeologicznych
w Sochaczewie

Badania prowadził mgr Andrzej Kosforak. Finansował Rejon Dróg Publicznych Sochaczew. Pierwszy sezon badań. Osadnictwo kultury łużyckiej i przeworskiej.

Prace sondażowo-ratownicze prowadzono na zlecenie Rejonu Dróg Publicznych w Sochaczewie w bliskim sąsiedztwie osady kultury przeworskiej. Przebadano łącznie ok. 50 m² oraz dokonano 38 odwierćnięć świadrem geologicznym. Nie stwierdzono warstw kulturowych, sporadycznie pojawił się materiał ceramiczny kultury łużyckiej i przeworskiej. Planowana inwestycja nie zagraża obiektowi archeologicznemu.

Dokumentacja w Archiwum RDP Sochaczew, materiały i sprawozdanie w BSIIE SR-cc.

SMIGIEL
ul. Ogrodowa 34/35

patrz
okres nowożytny

WARSZAWA-JULIANÓW
Stanowisko 3

PP Pracownia Konserwacji Zabytków
Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska
Oddział w Warszawie

Badaniami kierowała mgr Maria Kulikiewicz-Kubiś. Finansował Konserwator Zabytków m.st. Warszawy. Pierwszy sezon badań. Ślady osadnictwa kultury łużyckiej z okresu halstackiego.

Stanowisko zostało odkryte w 1976 r. w trakcie realizacji AZP. Położone jest na prawobrzeżnej tarasie Wisły, w strefie pasa niewielkich wydm. W ramach badań zweryfikacyjnych otwarto wykopy

o łącznej powierzchni około 155 m², w których nie stwierdzono zarysów obiektów. Natrafiono na warstwę kulturową, słabo widoczną, o grubości 10-15 cm, zawierającej niewielkie ilości ceramiki. Niezbyt liczne fragmenty ceramiki znalezione w warstwie kulturowej oraz śmieć ornej pochodzą z naczyń kultury łużyckiej, okresu halzstackiego.

Materiały znajdują się w PAK PKZ O/Warszawa.

Badania nie będą kontynuowane.

WARSZAWA-JULIANÓW
Stanowisko 4

PP Pracownie Konserwacji Zabytków
Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska
Oddział w Warszawie

Badaniami kierowała mgr Maria Kuliszewicz-Kubiela. Finansował Konserwator Zabytków m.st. Warszawy. Pierwszy sezon badań. Osada kultury łużyckiej z okresu halzstackiego.

Stanowisko ujawnione zostało podczas badań powierzchniowych przeprowadzonych w 1976 r. w czasie realizacji AZP tematu: "Mapa archeologiczna Warszawy". Osada użytkowana jest na prawobrzeżnej tarasie Wisły, w odległości ok. 400 m na wschód od rzeki, 300 m na zachód od zabudowań miejscowości Julianów i ok. 200 m na południe od stanowiska 3. Zajmuje piaszczyste wzniesienie. Wykopy wytyczone były w północno-wschodniej części wydmy. Przebadano obszar 230 m² i wyeksplorowano 28 obiektów - jany zasobowo-odpadowe. Większość obiektów zalegała bardzo płytko na głębokości od 20 do 35 cm. Zarysy jam w rzutach poziomych były w przybliżeniu owalne lub okrągłe, w profilach zaś nieckowate. Wypełniaka w postaci brunatnoszarej, szarej i czarnej ziemi miały zróżnicowaną grubość - od kilkunastu do 70 cm i zawierały dość liczne ułamki ceramiki, półwytwory krzemienne, a także bryłki polepy, kości zwierzęce i węgielki drzewne. Na podstawie wstępnej analizy materiału ceramicznego badane stanowisko należy określić jako osadę kultury łużyckiej z okresu halzstackiego.

Materiały znajdują się w PAK PKZ O/Warszawa.

Badania nie będą kontynuowane.

WARSZAWA-JULIANÓW
Stanowisko 11

PP Pracownie Konserwacji Zabytków
Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska
Oddział w Warszawie

Badaniami kierowała mgr Maria Kuliszewicz-Kubiela. Finansował Konserwator Zabytków m.st. Warszawy. Pierwszy sezon badań. Osada kultury łużyckiej z okresu halzstackiego.

Badane stanowisko odkryte zostało w 1976 r. w czasie wykonywania AZP tematu "Mapa archeologiczna Warszawy". Osada znajduje się w południowo-zachodniej partii piaszczystego wzniesienia, na prawobrzeżnej, nadleśnej tarasie Wisły, w odległości ok. 150 m na zachód od zabudowań miejscowości Julianów oraz ok. 200 m na południowo-zachód od stanowiska 3. Wzniesienie to zostało w znacznym stopniu zniszczone przez lokalizację tam ogródków działkowych. Odsłonięto powierzchnią 570 m². Odkryto i wyeksplorowano 26 obiektów, są to jany o charakterze gospodarczym, zarysy w planach w przybliżeniu owalne w profilach nieckowate, o wypełniakach brunatnych, szarych lub czarnych. Z obiektów z warstwy kulturowej pozyskano małe ilości materiału zabytkowego: ułamki ceramiki, grudki polepy, kości zwierzęce, węgielki drzewne a także półwytwory z krzemienia. Fragmenty ceramiki pochodzą z naczyń o chropowatych i zagładzonych powierzchniach, zdobionych dekoracjami podkrędnymi, rzadziej listwami plastycznymi z odciskami palcowymi, z garnków jajowatych, mis oraz talerzy.